

Akademikas

JURGIS BRĒDIKIS

mokslinė biografija

J.Brėdikis ir jo veikla Jurgis Brėdikis gimė 1929 m. balandžio 30 d. Prahoje, kur Lietuvos pasiuntinybėje diplomatu dirbo jo tėvas. Kai Jurgis buvo trejų metų, šeima grįžo į Kauną. Čia, mokydamasis mokykloje, domėjosi biologija, medicina, literatūra. Baigęs vidurinę mokyklą aukso medaliu, svarstė, kuo būti - rašytoju ar gydytoju.

Studijuodamas Kauno medicinos institute, iki ketvirto kurso net negalvojo sukti į chirurgiją, bet gamybinės praktikos metu Šiauliuose apsisprendė ir kibo tvirtai. Daug laiko praleisdavo prozektoriume, nuodugniai studijuodamas žmogaus anatomiją. Sutelkė valią ir darbštumą. Nelaukdamas, kol praktika pakiš vieną ar kitą atvejį, jis metodiškai, paeiliui, ilgas valandas operuodavo eksperimentinius gyvuliukus.

Kartais labai nepatogu pjauti ar siūti dešine ranka. O jeigu išmokus ir kairiąją? Nieko nelaukęs, studentas J.Brėdikis susibintuoja dešinę ranką ir du mėnesius lavina kairiąją. Mokosi ja rašyti ir valgyti, skustis, laikyti lancetą, jungti kraujagysles. Vėliau ne kartą chirurginėje praktikoje šie įgūdžiai jam labai pagelbėjo.

Studijos medicinos institute skatino būsimąjį gydytoją dalyvauti studentų mokslinių būrelių veikloje, sportuoti. Mokydamasis pirmame akademijos kurse, jis aktyvus biologijos būrelio narys, antrame - skaito pirmuosius pranešimus akademiko Vlado Lašo vadovaujame fiziologijos būrelyje, išrenkamas šio būrelio pirmininku. Ketvirtakursis J.Brėdikis tampa chirurgijos būrelio nariu. Neišdildomą įspūdį jam daro talentingo chirurgo, mokslinio būrelio vadovo, vėliau - jo mokytojo, docento A. Stropaus virtuoziskai atliekamos operacijos.

1952 m. su pagyrimu baigęs Kauno medicinos institutą, jaunas gydytojas J.Brėdikis paskiriamas dirbti Kauno medicinos instituto hospitalinės chirurgijos katedroje. Pradėjęs klinikiniu ordinatoriumi, vėliau tapo šios katedros vedėju. J.Brėdikiui teko nemažai operuoti, išstudijuoti daugelį chirurgijos sričių - traumatologiją, virškinamojo trakto, plastines operacijas, netgi urologiją. Studentų mokslinės draugijos būreliuose įskiepyta meilė mokslui, pirmieji mokslinio darbo įgūdžiai skatino jauną gydytoją plėtoti chirurgijos mokslą. Laisvalaikiu rausdamasis Kauno ligoninių archyve, peržiūrėjęs daugybę apdulkėjusių ikikarinių ligos istorijų, išaiškino, kas ir kada Lietuvoje atliko pirmuosius tiesioginius kraujo perpylimus. Taip gimė J.Brėdikio pirmasis mokslinis darbas apie kraujo transfuzijų istoriją Lietuvoje. Juo vėliau rėmėsi kiti, apie tai rašę.

1954 m. J.Brėdikis, išlaikęs konkursą, tampa Pirmojo Maskvos I.Sečenovo medicinos instituto operacinės chirurgijos ir topografinės anatomijos katedros aspirantu. Katedros vedėjas, akademikas V.Kovanovas neskubėjo savo mokiniams siūlyti palankių temų disertacijoms. Profesorius, suteikęs aspirantams minties laisvę, išvalgiai vertindavo potencialias kiekvieno galimybes, domėjosi jų interesais. Viename iš pirmųjų pokalbių su J.Brėdikiu, naujasis aspirantas pareiškė, kad norėtų netradicinių šioje katedroje studijų - širdies tyrinėjimo. Neilgai V.Kovanovas abejojo dėl šio J.Brėdikio pasirinkimo, vaikas iš Kauno rimtas, dirba entuziastingai, nesidairydamas į laikrodį.

Greitai prabėgo treji įtempto darbo aspirantūroje metai. Būdamas dvidešimt aštuonerių, 1957-aisiais J.Brėdikis parengė ir apgynė kandidatinę disertaciją. Jaunas mokslininkas paneigė pasaulinio garso mokslininkų nuomonę apie širdies pavojingų zonų buvimą. Anatominiais ir eksperimentiniais tyrimais pagrindęs naują širdies ligų diagnostikos metodą - širdies ertmių punkciją per krūtinės laštos sienelę, J.Brėdikis net neįtarė, koks svarbus tolimesnei jo veiklai šis darbas.

Grįžęs dirbti į tą pačią Kauno medicinos instituto katedrą, įsikūrusią tuo laiku didžiausioje Kauno respublikinėje klinikinėje ligoninėje, J.Brėdikis atvertė naują ne tik savo veiklos, bet ir širdies chirurgijos puslapį. 1958 metais atliko Kaune pirmąją širdies vožtuvo praplėtimo operaciją (šiek tiek anksčiau tokią operaciją Vilniuje atliko dr. B.Efrosas). Po jos ėjo nelengvas naujų širdies operacijų įsisavinimo kelias, eksperimentinis, organizacinis darbas. Daugelis pirmųjų Lietuvoje ir Kaune atliktų širdies operacijų siejamos su J.Brėdikio vardu. Nuolat domėdamasis naujais įvairių sričių, ypač elektronikos mokslo pasiekimais, J.Brėdikis kuo plačiau stengėsi juos pritaikyti žmonių gydymui.

1960 m. žurnalas "Mokslas ir technika" atspausdino medicinos mokslų kandidato J.Brėdikio ir inžinieriaus P.Kazakevičiaus sukonstruoto prietaiso, išradėjų pavadinto "elektroniniu širdies impulsatoriumi", aprašymą. Prietaisas, maitinamas elektros tinklo arba baterijų, turėjo garsinę ir optinę signalizaciją, kuri, autorių nuomone, padės gydytojui aparato siunčiamus elektros impulsus sinchronizuoti su ligonio širdies dūžių ritmu. Eksperimente pavyko padidinti šuniuko širdies susitraukimų dažnį. J.Brėdikis, nepabūgęs šių bandymų rezultatų diegti praktikon, tapo širdies elektrinio stimuliavimo tuolaikėje Tarybų Sąjungoje pradininku. 1961 m. balandžio 12 d. ligoniui M. jis atliko Kaune pirmąją operaciją, prijungdamas prie širdies laidus, sujungtus su dirbtinu ritmo vadovu - elektrokardiostimulatoriumi.

Išbalusį, vos gyvą, ligonį M. paguldė ant operacinio stalo. Asistuojantys chirurgai dar tik rinkosi į vietas, operacinės seselė tikrino instrumentus, kai staiga nustojo plakusi ligonio širdis. J.Brėdikis ir jo padėjėjai buvo pasiruošę šiai staigmenai. Ligonio susirgimas - atrioventrikulinė (visiška prieširdinė skilvelio) blokada, nepagydoma vaistais, buvo žinomas. Keletas stiprių elektros

impulsu ir, prabėgus 80 sekundžių, elektrokardiografas pradėjo braižyti kreivą širdies veiklos liniją. Po to širdis vėl nustojo plakti. Su karštligišku įkarščiu chirurgas atvėrė krūtinės ląstą. Tam prireikė tik keleto minučių. Švelniais, tiksliais pirštų judesiais J.Brėdikis budino, masažavo širdį, vertė ją plakti. Širdis pradėjo dirbti. Dūris - ir ploniausi laidai pritvirtinami prie širdies raumens, perveriami per odą, užsiuvama žaizda. Operacija baigta, J.Brėdikis įdėmiai skaičiuoja pulsą - 19, 20, 30 dūžių per minutę. Atsargiai pritvirtina prie laidų galų su inžinieriumi P. Kazakevičiumi sukonstruotą elektroninį impulsatorinį. Ligonio širdis, pakludama elektros jėgai, pradėjo plakti, kaip užduota - 70 dūžių per minutę. Po dviejų savaičių ligonis dideliais žingsniais matavo ilgus ligoninės koridorius, per petį perjuostu diržu nešdamasis apie 2 kg sveriančią elektroninę širdį. "Kuris, kurį judina, -juokavo ligonis, -ji mane ar aš ją?".

Sėkmingai įsiuvęs į širdies raumenį elektrostimulatoriaus laidus, J.Brėdikis rūpinosi visos stimuliavimo sistemos patikimumu, nes nuo kiekvieno laido sujungimo, nuo kiekvieno varžtelio priklausė žmogaus gyvybė. Reikalingos tinkamos baterijos. Tolesni bandymai įtikino, kad laidų, fiksuotų prie širdies, atsparumas elektros stimuliavimui nedidelis. Korozija, lūžimas... Vėl bandymai, ieškojimas medžiagų. Patobulintas elektrinis stimulatorius svėrė jau tik apie 160 gramų ir siuntė į žmogaus širdį reguliuojamus elektros impulsus (nuo 45 iki 180 per minutę).

Įžymus Maskvos mokslininkas, akademikas profesorius E. Babskis rašė knygą apie elektronikos taikymą medicinoje. Išgirdęs apie J.Brėdikio darbus, pakvietė jį dirbti eksperimentiniame skyriuje. Kaune, 1961 metais pradėtus praktinius mokslo darbus J.Brėdikis metus tęsė Maskvoje, pasaulinio garso chirurgo, akademiko A.Bakulevo klinikoje, Antrajame Maskvos medicinos institute. Čia J.Brėdikis atliko pirmas Rusijoje pastovaus širdies stimuliavimo operacijas. Kartu sėmėsi patirties iš Maskvos, Peterburgo greitosios medicinos pagalbos veiklos. Atlikti širdies elektrinio stimuliavimo tyrimai, įforminta 1963 metais Kaune apginta daktaro disertacija, tapusi gausų mokslininkų būrį parengusios širdies ritmo sutrikimų chirurgijos ir elektrinės stimuliacijos mokyklos pagrindu. Į ją nuolat atvykdavo mokyti daugybė medikų iš tolimiausių buvusios Tarybų Sąjungos kampelių, Lenkijos, Vokietijos, Čekoslovakijos.

1966 m. J.Brėdikiui suteiktas profesoriaus vardas. Pradėjęs dirbti Kauno medicinos instituto Hospitalinės chirurgijos katedros vedėju, profesorius skatino mokslinę veiklą, disertacijas apgynėjo mokiniai, vėliau tapę profesoriais A.Žindžius, R.Žebrauskas, P.Stirbys, F.Bukauskas, E.Rimša, R.Putelis, A.Dumčius, A.Kirkutis ir kt. Jam vadovaujant, parengta per penkiasdešimt mokslininkų! Gerokai padaugėjo išradimų. Profesorius pavyzdys skatino katedros darbuotojų kūrybingumą, norą veikti. Daugelis bendradarbių tapo išradėjais ir racionalizatoriais. Dažnai profesorius J.Brėdikis tariasi su savo kolegomis - inžinieriais ir konstruktoriais. Tenka ir pasiginčyti. Bendraudamas profesorius mėgsta juokauti, pataria taktiškai ir suprantamai, tarsi pildytų akademiko N.Semionovo,

Nobelio premijos laureato, pamokymą: "Mokslininkui privalu prisiminti, kad nei laipsniai, nei moksliniai pasiekimai, nei amžius neturi daryti įtakos bendradarbiavimui". Toks profesorius J.Brėdikis ne tik eksperimentinėje praktikoje, ar tarnybiniame kabinete, bet ir palatoje, palankiai nusiteikęs, susikaupęs, pasiruošęs išklaudyti ligonį ir jam padėti.

Kiekvienam chirurgui pirma operacija, išmokta iš labiau patyrusio, net ir jam padedant, visada sukelia įtampą. O jei reikia atlikti naują, iki šiol niekieno neatliktą operaciją? Tam reikalinga stipri valia, pasiryžimas ir ištvermė, bet profesoriui J.Brėdikiui jau pakako žinių, patirties ir pasirėngimo tokiam žingsniui. Jis pats vadovavo mokslininkų ir praktikų kolektyvai nuo idėjos gimimo iki jos įgyvendinimo. Pradžioje idėją neretai bandydavo eksperimentuotojai elektrofiziologai, mokslinėje laboratorijoje tirdami įvairių širdies skaidulų preparatus, eksperimentinio gyvuliuko širdį. Inžinieriai sukdavo reikiamą prietaisą, instrumentą, jį išbandydavo, prireikus atlikdavo eksperimentą. Ir tik tada jis buvo taikomas ligoniui, kuriam, dažniausiai, pasirinkimo nebuvo. Sėkmė, idėjos įgyvendinimas J.Brėdikiui buvo atpildas už patirtą įtampą ir alinantį darbą. Profesoriaus gebėjimas dirbti, klinikinė patirtis, mokslinė erudicija daro didelį įspūdį ir būsimiems gydytojams, nes J.Brėdikis perteikia savo žinias studentams praktinių darbų ir visada gausiai iliustruotų paskaitų metu. Savo pavyzdžiu, pastoviu užimtumu (laiką skaičiuoja minutėmis), profesorius patraukia kitus. Jis moko studentus ne vien specialybės: tik švelnumu įgyjamas paciento pasitikėjimas, tad kiekvienam gydytojui reikia ir psichologijos pagrindų.

J.Brėdikis sako, kad chirurgas turi būti ir fiziškai stiprus, nes kartais operacija truks ne vieną ar dvi, o netgi trylika valandų. Tiek trukusi ilgiausia paties profesoriaus atlikta operacija. Tada prireikę ištvermės ir jėgos, ugdytos sunkumų kilnojimo čempionatuose, kroso trasose, teniso aikštelėse. Neatsisako profesorius ir burlenčių sporto, slidinėjimo ar medžioklės. Kiek galėdamas daugiau laiko praleidžia gamtoje, dažniausiai su knyga ir pieštuku rankoje, arba šeimoje, kurioje žmona, sūnus Audrius ir dukra Aida - gydytojai. Užkrėtęs polinkiu sportuoti ir savo vaikus, į klausimą, ką jam davė sportas, J.Brėdikis atsake trumpai: valią.

Naujiems ieškojimams prireikė daugybės eksperimentų, naujų techninių sprendimų, tobulinti ir apčiuoti elektros stimulatorius, analizuoti klinikinę patirtį. J.Brėdikis mano, kad tapti išradėju gali kiekvienas galvojantis žmogus, jeigu jis labai tiki išradimo būtinumu ir nori pakeisti, patobulinti nelabai tinkamą mechanizmą arba pasiūlyti visai naują sprendimą. Kūrybinė mintis dažniausiai subręsta, kai tenka gelbėti mirtinai sergantį ligonį, o žinomi metodai šiuo konkrečiu atveju nebus pakankamai efektyvūs. Pasak profesoriaus J.Brėdikio, chirurgas, kai ligoniui gresia mirtis, neturi teisės sau pasakyti: spręsimė šitą klausimą rytoj arba pagalvosime, apsvarstysime, palauksime analizių, tyrimų. Reikia spręsti neatidėliotinai! Gal dėl šio būdo bruožo profesorius

kartu su bendraautorais pasiūlė kone šešias dešimtis išradimų, dažnai parodose apdovanotų garbės diplomais.

Paskaitos studentams, kasdieninės operacijos, katedros rūpesčiai, mokslinės studijos, straipsnių recenzavimas, darbas žurnalų redakcijose, savo patirties aprašymas - tam negailėta laiko ir jėgų. Mažai skirdamas laiko šeimai, profesorius darbavosi ir eksperimentinėje laboratorijoje. Viena mintis seniai jam drumstė ramybę: kodėl elektros impulsais tik spartinamas širdies plakimo ritmas? Juk daugelis ligonių kenčia nuo tachikardijos - pernelyg dažno širdies plakimo. Padėti profesoriui sutiko docentas E.Rimša, jauni aspirantai. Greitai entuziastingų inžinierių išradėjų I.Daniševičiaus, V.Armanavičiaus, S.Ambraškos darbo grupė sukūrė naujus elektrostimuliacinius, generuojančius dvigubus ir trigubus impulsus. Profesorius J.Brėdikis gilinosi į kiekvieną smulkmeną. Aktyviai teikdamas idėjas, skatino savo bendraminčius. Nemažai naudos jo tolimesnei mokslinei praktinei veiklai davė trijų mėnesių mokslinė komandiruotė į Jungtines Amerikos valstijas.

Po dvejų metų eksperimentų, kartu su E.Rimša, A.Dumčiumi, E.Pūku ir kitais, pavyko sukurti originalų širdies ritmo retinimo metodą. Apie širdies ritmo retinimą elektros impulsais J.Brėdikis skaitė pranešimus tarptautiniuose simpoziumuose ir konferencijose Čekoslovakijoje, Švedijoje. Šiai svarbiai temai skirti specialūs pranešimai Pirmojoje širdies elektrostimuliacijos konferencijoje 1969 m. Kaune. Simpoziume 1972 m. jau buvo apibendrintas visišką atrioventrikulinės blokados šalinimas ne tik elektrodų, bet ir miniatiūrinių elektrokardiostimuliatorių implantavimu.

J.Brėdikis, o vėliau ir jo mokiniai R.Žebrauskas, P.Stirbys ir kiti kviečiami į Minską, Maskvą, S.Peterburgą, Tbilisį, Donecką, Tartu skubiai implantuoti elektrokardiostimuliacinius ligoniams.

1964 m. Suchumio ligoninėje J.Brėdikis padarė pirmą Gruzijoje sėkmingą širdies operaciją ligoniui, kurio galutinė diagnozė - visiška prieširdinė - skilvelinė blokada ir Morgano-Edemso-Stokso sindromas (t.y., kai dėl labai reto širdies ritmo išrinka sąmonės praradimo priepuoliai) reiškė mirtį, nes iki operacijos ligonio gyvybė vos ruseno: kone dvi paras jam buvo daromas širdies masažas. Čia itin pravertė J.Brėdikio ir P.Kazakevičiaus sukonstruotas išorinis elektrokardiostimuliacinis, padėjęs išgyventi ligoniui.

Profesoriaus J.Brėdikio iniciatyva, katedroje atlikti perspektyvūs ne tik širdies, bet ir kitų organų stimuliacijos tyrimai. Nauji, spėję prigyti jo išradimai plačiai taikomi kitose šalies gydymo įstaigose.

Likimas Jurgiui Brėdikiui lėmė įveikti dar vieną moderniosios kardiologijos barjerą. Į jo vadovaujamą kliniką vis daugiau ligonių kreipėsi dėl sudėtingų širdies ritmo sutrikimų, ne vieną priklausčiusių prie lovos arba grėsusių staigia mirtimi. Vadovėliuose ir monografijose tokie širdies ritmo sutrikimai, kaip Wolfo-Parkinsono-White sindromas, ektopinė prieširdinė tachikardija,

skilvelių plazdėjimas ir daugelis kitų, aprašyti kaip neišgydomi. Septintajame dešimtmetyje literatūroje atsirado pirmieji pranešimai apie anatominio širdies ritmo sutrikimų pagrindo - neretai nedidelio židinio ar skaidulos chirurginį sunaikinimą. J.Brėdikis ryžosi rasti ir tobulinti to pagrindo nustatymo metodus, parinkti optimalų sunaikinimo būdą: skalpelį, elektros ar terminę energiją ir kt. Vėl daugybė eksperimentų, morfologinių studijų, nauji uždaviniai inžinieriams. Intensyvaus darbo rezultatai akivaizdūs, - 1974-1977 metais Kaune atliktos pirmosios radikali, vaistais nepagydomos aritmijos šalinimo operacijos, pasiūlytas originalus chirurginis aritmijos šalinimo krioinstrumentais (skystu azotu jų galas atšaldomas iki - 70 °C) metodas. Pasiūlymo esmė - operacijos metu nereikalingas dirbtinos kraujo apytakos aparatas, nereikia sustabdyti ir atverti širdies. Skirtingai negu Vakarų mokslininkai, kauniečiai operavo uždara, plakančią širdį. Tokia operacija daug ekonomiškesnė ir lengvesnė ligoniui. J.Brėdikio sukurtų ir įdiegtų praktikon naujų aritmijų chirurginio gydymo metodų originalumą pripažino gausiausi šios srities užsienio specialistai, tarptautinės mokslinės draugijos, Europos kardiotorakalinė asociacija (1988), pasaulio ir Japonijos kriochirurgijos draugijos (1987-1989) ir kt. Plačiai naudojamosi J.Brėdikio publikacijomis užsienio moksliniuose leidiniuose, (vien 1989 metais J.Brėdikio darbai buvo cituoti 32 užsienio autorių straipsniuose), teigiamai vertinami jo pranešimai įvairiuose tarptautiniuose simpoziumuose, darbas sesijos pirmininku, mokslinio komiteto nariu.

1988 metais Kaune atliktos aritmijos šalinimo operacijos 70 proc. ligonių, kuriems buvusioje Tarybų Sąjungoje aritmijos gydytos chirurgiškai. Savistoviai pradėjo operuoti J.Brėdikio mokiniai - R.Žebrauskas, J.Sakalauskas, K.Vaičiulis ir kiti, o tarp jų ir profesoriaus sūnus Audrius Brėdikis.

Pasimokyti elektrofizinės tachiaritmijų diagnostikos bei tachiaritmijų sunaikinimo kardiouchirurginių metodų, dalyvauti mokslinėse konferencijose, į Kauną nuolat atvykdavo kolegos iš kaimyninių Rytų ir Vakarų šalių. J.Brėdikis sėkmingai dėl sudėtingos aritmijos Wolfo-Parkinsono-White sindromo operavo Kaune ligonius iš visų buvusių tarybinių respublikų, taip pat ir Lenkijos. Sėkmingai atliko pirmasias tokias operacijas tuometinėje Rytų Demokratinėje Vokietijoje (Berlynas, 1988), Čekoslovakijoje (Praha, 1988, 1989).

Profesorius J.Brėdikis tapo Kaune įkurto sąjunginio sudėtingų širdies ritmo sutrikimų chirurginio gydymo ir elektrokradiostimuliacijos centro vadovu. Stiprėjo tarptautiniai ryšiai. Buvo sumanytas ir Kauno klinikų teritorijoje pradėtas naujo tarptautinio širdies ir aritmijų chirurgijos centro pastatas, tačiau galutinai įgyvendinti sumanymą sutrukdė pasikeitusios aplinkybės. Lietuvai paskelbus nepriklausomybę, prasidėjo ekonominė blokada, nutraukusi ryšius su NVS šalimis. Atsirado ir greitai paplito visose šalyse nereikalingas didelės operacijos nemedikamentinis aritmijų gydymo būdas - aritmijų židinio pašalinimas per kraujagysles įleistu į širdį kateteriu sukeliant elektros impulsą. J.Brėdikio iniciatyva šis metodas pirmiausia buvo įdiegtas Kaune. Greit jis

išstūmė daugelį paties profesoriaus sukurtų kriochirurgijos metodų, privertė keisti mokslinės laboratorijos tematiką bei bendradarbiavimo su kitų šalių mokslininkais turinį.

1988 m. atnaujintas bendradarbiavimas su Vokietijos Erlangeno-Niurnbergo universiteto Biomedicininės technikos instituto profesoriumi Maksu Šaldachu. J.Brėdikis su bendradarbiais aktyviai įsijungė į naujo tipo implantuojamo elektrokardiostimuliatoriaus, kurio impulsų dažnį automatiškai keičia autonominės nervų sistemos impulsai, klinikinį išbandymą. Analogiškos studijos pradėtos įvertinant elektros stimuliatorių, skirtą ligoniams, kuriems atlikta mioventrikuloplastikos operacija. J. ir A.Brėdikių siūlymu, vokiečių inžinieriai

1993-1994 m. sukūrė kombinuotą implantuojamą defibriliatorių ne vien skilvelių, bet ir prieširdžių virpėjimui pašalinti.

J.Brėdikis 1992 metais Kaune organizavo tradiciniu tapusį tarptautinį simpoziumą "Aritmija - Lietuva 92". Jame akivaizdus lietuvių mokslininkų prioritetas.

Profesorius, Lietuvos mokslų akademijos tikrasis narys (1994), Lietuvos mokslų akademijos narys ekspertas (1990), Rusijos medicinos mokslo akademijos tikrasis narys (1991) J.Brėdikis rūpinasi ir visuomenės švietimu: rašo mokslo populiarinimo straipsnius į laikraščius bei žurnalus, skaito paskaitas "Žinijos" lektoriume. Plati ir įvairiapusė profesoriaus veikla: Kauno medicinos instituto centrinės mokymo metodinės komisijos pirmininkas, įvairių mokslinių tarybų narys, Sąjunginės mokslinės medicininės technikos centrinės valdybos prezidiumo narys, Lietuvos chirurgų, kardiologų mokslinių draugijų narys, Lietuvos mokslinės medicininės technikos draugijos valdybos steigėjas ir pirmininkas, Tarptautinės chirurgų, Europos kardiologų draugijos tikrasis narys, širdies elektrinio stimuliavimo tarptautinės draugijos valdybos narys. Įvairių respublikinių, sąjunginių, užsienio konferencijų, simpoziumų, suvažiavimų pranešėjas, pirmininkas, daugelio šalių ir užsienio žurnalų ("Sveikatos apsauga", "Mokslas ir technika", "Mokslas ir gyvenimas", "Medicinskaja tehnika", "PACE", "European Journal of Cardiothoracic Surgery", "Cor Europaeum" ir kt.) redakcinių kolegijų narys, mokantis anglų, vokiečių ir rusų kalbas.

1991 metais Kaune medicinos institutui tapus Kauno medicinos akademija ir klinikines katedras perorganizavus į klinikas, J.Brėdikis pradžioje išrenkamas Kauno medicinos akademijos Pirmosios chirurginės klinikos, o vėliau -Kardiochirurgijos klinikos vadovu.

Jaunystėje išsiugdęs stiprią valią, pavedėjęs tėvo loginį mąstymą, motinos - gebėjimą bendrauti, savo gyvenimą su prasdamas kaip pareigą žmonėms, širdies elektrinės stimuliacijos ir tachikardijų chirurginio gydymo Lietuvoje pradininkas, profesorius ir toliau atkakliai dirba, nepaisydamas laiko ar nuovargio. Garsus mokslininkas, kardiologas, pedagogas, turintis didžiulę praktinio ir organizacinio darbo patirtį, Jurgis Brėdikis 1993 metų kovo mėnesį paskirtas Lietuvos Respublikos sveikatos ministru. Pirmaisiais darbo metais J.Brėdikis pertvarkė ministerijos

struktūrą, įsteigė tris departamentus, tarp jų Visuomenės sveikatos departamentą su sveikatos ugdymo ir kitais skyriais, Sveikatos apsaugos reformų biurą, sudarė susitarimų su užsienio šalimis.

Rimas Putelis ir Eduardas Rimša

Profesoriai, habilituoti medicinos mokslų daktarai